

Derfor er der ved dette Lovforslag netop det store Gode, at det er et Lovforslag, bestemt til at gælde midlertidig, saaledes at de Spørgsmaal, som kun Erfaringen kan løse, dem kan ogsaa Erfaringen komme til at løse inden for den Tidsramme, hvori Lovforslaget gælder.

Der vil saa blive sagt fra deres Side, som særlig ere mod Indførelse af Legemsstraf: Ja, men kan det da virkelig forsvares, at man, naar ikke alle disse Ting kunne gennemføres, da udskyder de forskellige Bestemmelser om Strafformildelser paa et ubestemt Tidspunkt, fordi Legemsstraf ikke kan komme med i Øjeblikket? Jo, det mener jeg meget vel kan forsvares. Forholdet er jo nu det, at efter Straffeloven er den kriminelle Lavalder 10 Aar, saaledes at altsaa Børn over 10 Aar kunne straffes. Det er Lovens Bogstav, men Praktiseringen er noget helt andet. Efter Straffeloven kan der i snart sagt alle Tilfælde af Lovovertrædelser ikendes Personer mellem 10—15 Aar Ris, mellem 15—18 Aar Rotting. Det kan der ikendes, men Praktiseringen er noget andet. Efter Straffeloven er der mange Forbrydelser, der i sig selv angaa Smaating, men som efter Lovens Ord skulle anses med Forbedringshusarbejde. Saaledes er Lovens Bogstav, men Praktiseringen er noget ganske andet. Ligeledes er jo efter Straffeloven Forholdet det, at naar en Mand er dømt til en Straf, er han dømt til den, og saa er der ikke mere at snakke om det, men i det virkelige Liv ser det jo ganske anderledes ud. Grunden, hvorfor jeg, der i det hele mener, at de forskellige Punkter, som Lovforslaget ved Siden af Legemsstraf peger paa, ere Veje, vi skulle frem paa, men som jeg dog meget vel ser, at der kan være Betænkeligheder ved i adskillige Henseender — jeg siger, Grunden til, at jeg dog mener, at man meget vel kan vente noget med disse Ting, naar man ikke kan faa det hele, er den, at den faktiske Tilstand her i Landet paa det strafferetlige Omraade nu er meget langt fra Straffelovens Bogstav. Lovens Bogstav er, som sagt, eet, men den Maade, hvorpaa Loven delvis i Kraft af den kongelige Benaadningsret bliver praktiseret, er noget ganske andet, saaledes, at for en meget væsentlig Del — ganske vist langt fra fuldt ud — have vi netop nu faktisk, ikke efter Lovens Ord, men rent faktisk, ganske lignende Tilstande som dem, vi ville faa gennem disse forskellige Straffebestemmelserforandringer, som Lovforslaget indeholder, afset naturligvis fra Legemsstraf.

Det, det altsaa gælder om ved de her foreslaaede Bestemmelser, er dels at slaa det fast som Bestemmelser, der gælde i alle Tilfælde, i alle Tilfælde uden Undtagelse, og dels at gøre det til lovfæstede Bestemmelser, der ikke til nogen Tid ensidig af Administrationen kunne tages tilbage eller fraviges, Ting, der selvfølgelig have deres overordentlig store Betydning i sig selv, men som dog efter min Mening ikke under de nuværende Forhold ere af saa stor Betydning, at man derfor skulde gaa til noget, der kun bliver et stykkevis Forsøg.

Forholdet er altsaa nu det, at Børn kunne straffes, naar de ere 10 Aar gamle, men det er sjældnere og sjældnere, at Tiltale og derefter Strafudstaaelse finder Sted. I større og større Antal, i stedse stigende Grad fritager det offentlige Børn mellem 10—14 Aar fra at tiltales og fra at straffes. Efter den gældende Straffelov kunne Børn mellem 10 og 15 Aar straffes med Ris, unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar med Rottingstraf for saa at sige alle forskellige Forbrydelser, men det bliver sjældnere og sjældnere, at disse Straffe anvendes af det offentlige. Dels ere Dommerne begyndte paa at anvende dem sjældnere, begyndte paa at gaa over til andre Straffe, og dels er Administrationen traadt hjælpende til, saaledes at et meget stort Antal af disse Børn og unge Mennesker ikke faa denne Straf, men enten gennem betinget Benaadning, gennem Opdragelse eller paa anden forskellig Maade undgaa at faa Straf.

Jeg nævnedes før, at der i Straffeloven, navnlig hvor der er Tale om Indbrud eller om to Gange gentaget simpelt Tyveri, bestemmes, at den paagældende skal idømmes Strafarbejde, altsaa mindst 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Men efter den Tilstand, som nu bestaar her i Landet, praktiseres det ikke saaledes. Forholdet er det, at hvor det drejer sig om forholdsvis Smaating, eller hvor der er undskyldende Momenter, bliver Straffen gennem den kongelige Benaadningsret nedsat saaledes, at den paagældende endnu faar en Chance for at holde sig uden for Strafanstalten. Som Bevis for Betydningen heraf skal jeg anføre, at naar man sammenligner Forholdene nu og som de vare for godt og vel 1½ Aar siden, er Antallet af Straffefanger gaaet ned fra ca. 850 til ca. 750. Skønt Forbrydelsernes Antal ikke er gaaet ned, er det altsaa dog en Reduktion af ca. 1/3, hvilket er noget meget betydeligt, og hvilket viser, at de faktiske